

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J. M.** a **2/ T. M.**, oboch bývajúcich v R.R., zastúpených JUDr. T., advokátom so sídlom v T., N. č. X., proti žalovaným **1/ V. H.**, bývajúcemu v T., N. a **2/ J. R.**, bývajúcemu v T., H. č. X., za účasti vedľajšieho účastníka S., so sídlom v B., zastúpenej A., a.s., so sídlom v B., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 9 C 260/1995, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. januára 2012, sp. zn. 23 Co 133/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaným a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou doručenou Okresnému súde Trnava 11. decembra 1995 sa žalobcovia proti žalovaným domáhali náhrady škody, a to náhrady cestovných nákladov z R. do T., z dôvodu návštev ich dcéry v nemocnici, náhrady nákladov spojených s pohrebom dcéry, úpravou hrobu a vyhotovením pomníka. Náhrady škody sa žalobcovia domáhali z toho dôvodu, že 25. augusta 1994 o 19.15 hod. žalovaný 1/ v T. na križovatke ulíc H. a K. spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej ich dcéra utrpela ťažké vnútorné zranenia, ktorým 8. septembra 1994 podľahla.

Okresný súd Trnava po zrušení jeho predchádzajúcich rozhodnutí odvolacím súdom, rozsudkom z 23. februára 2011, č. k. 9 C 260/1995-397 žalobu zamietol. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Riadiac sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v jeho zrušujúcich rozhodnutiach, vec právne posúdil podľa § 427 ods. 1, § 428 a § 441 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že síce 25. augusta 1994 došlo k dopravnej nehode, účastníkom ktorej bol žalovaný 1/ a dcéra

žalobcov, ktorá pri tejto dopravnej nehode utrpela zranenia, ktorým 8. septembra 1994 podľahla, avšak k uvedenému následku nedošlo v dôsledku zavinenia žalovaného 1/, ktorý neporušil svoje povinnosti uložené mu právnymi predpismi, neprekročil predpísanú rýchlosť, nebolo jeho povinnosťou v danej situácii jazdiť nižšou rýchlosťou a stretu s dcérou žalobcov nemal možnosť zabrániť, nakoľko ju nemohol dostatočne včas na vozovke uvidieť, keďže prechádzala síce z ľavej strany vozovky na pravú, avšak pomedzi stojace vozidlá. Reagovať na ňu začal až keď vyšla spoza stojacich vozidiel, no pre krátku vzdialenosť nemohol už stretu zabrániť. Vec trestného stíhania žalovaného 1/ bola preto odložená uznesením Okresného úradu vyšetrovania PZ SR Trnava z 21. novembra 1994, Č.. Okresný súd mal preukázané, že škodu svojim zavineným konaním spôsobila výlučne dcéra žalobcov, keď vstúpila na vozovku mimo prechodu pre chodcov a prechádzala pomedzi stojace vozidlá, čím porušila povinnosti účastníčky cestnej premávky. Predmetnú vec tak okresný súd posúdil podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka (fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky) o objektívnej zodpovednosti, bez zreteľa na zavinenie, ktorej základným predpokladom vzniku je skutočnosť, že škoda bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Vychádzajúc však z § 428 druhej vety Občianskeho zákonníka (podľa § 428 prvej vety, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke; podľa § 428 druhej vety, inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať), zároveň s poukazom na správanie dcéry žalobcov mal za to, že žalovaný 1/ nemohol dopravnej nehode a škode zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať, a teda sa zbavil objektívnej zodpovednosti. Keď škoda bola spôsobená výlučne zavinením dcéry žalobcov, túto znáša sama podľa § 441 Občianskeho zákonníka (ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám). Pretože sa žalovaný 1/ zbavil objektívnej zodpovednosti, okresný súd žalobu voči nemu zamietol. Voči žalovanému 2/ okresný súd žalobu zamietol z dôvodu preukázanej skutočnosti, že žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaný, nakoľko v čase dopravnej nehody nebol ani vodičom, ani vlastníkom motorového vozidla, ktoré sa dostalo do kolízie s dcérou žalobcov. O náhrade trov konania úspešných žalovaných okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) tak, že im náhradu trov konania nepriznal, pretože si túto náhradu neuplatnili.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcov rozsudkom zo 16. januára 2012, sp. zn. 23 Co 133/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil po doplnení dokazovania vypočutím Ing. L., ktorý bol pribratý v trestnom konaní ako znalec v odbore doprava a vypočutím účastníkov konania. Žalobcov zaviazal k povinnosti nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 57,59 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že už v svojom zrušujúcom rozhodnutí z 11. júna 2008, sp. zn. 23 Co 134/2008 uviedol, že súd prvého stupňa síce pri aplikácii § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka poukázal na zodpovednosť, ktorá vzniká bez zreteľa na zavinenie, že ide o objektívnu zodpovednosť, ale okolnosť, že škoda vznikla pri prevádzke dopravného prostriedku sama o sebe nestačí pre vznik objektívnej zodpovednosti. Základným predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je skutočnosť, že škoda bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Zároveň tu poukázal na ustanovenie § 428 Občianskeho zákonníka, ktoré umožňuje liberáciu, zbavenie sa objektívnej zodpovednosti za vzniknutú škodu a na potrebu rozlišovať, či škoda bola spôsobená vnútornými okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke alebo vonkajšími okolnosťami, ktoré s prevádzkou dopravných prostriedkov nesúvisia (napr. konanie tretej osoby, prírodné sily a pod.). V zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa, že pochybil, ak nepribral do konania vedľajšieho účastníka, nevykonal dokazovanie týkajúce sa výšky škody a v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka neskúmal zavinenie dcéry žalobcov, ktoré zavinenie môže mať dopad na rozsah zodpovednosti prevádzateľa motorového vozidla, prípadne i jeho zbavenie sa zodpovednosti za škodu. S poukazom na tento vyslovený právny názor v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu a vykonané dokazovanie, sa odvolací súd v zmysle § 219 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil so správnym zdôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. O povinnosti žalobcov nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku, odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Zároveň uviedol, že žalovanému 1/ nepriznal náhradu trov konania, ktoré si uplatnil, pretože ich nevyčíslil.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podali včas dovolanie žalobcovia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a z dôvodu, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), spočívajúcej v nesprávnom hodnotení dôkazov, v nevykonaní dôkazu výsluchom znalca a z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom tým, že odvolací

súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, z ktorého dôvodu je nepreskúmateľné. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhli, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ v písomnom podaní uviedol, že k dovolaniu žalobcov nemá čo dodať.

Žalovaný 2/ sa k dovolaniu nevyjadril.

Vedľajší účastník konania v písomnom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu, ktoré považuje za vecne správne a dovolanie za neprípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky požiadal o zamietnutie dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Jeho úpravou v občianskom súdnom konaní je dotknutý princíp nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí súdov, ktoré nadobudli právoplatnosť. Dovoláním preto možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (238 ods. 3 O.s.p.).

Dovoláním žalobcov je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť ich dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Žalobcovia v dovolaní nenamietali, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

V preskúmvanej veci žalobcovia namietali nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (nevypočutie znalca na návrh vedľajšieho účastníka), že súdy z vykonaného dokazovania vyvodili nesprávne skutkové závery a že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

K namietanému nevykonaniu všetkých navrhnutých dôkazov dovolací súd uvádza, že Občiansky súdny poriadok síce ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň uvádza, že už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky

pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým došiel dovolací súd aj v prejednávanej veci, možno preto konštatovať, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000). Dovolací súd môže v dovolacom konaní prihliadnuť k takýmto namietaným nedostatkom, ktoré zakladajú vadu podľa § 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (nie vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.) len v prípade, ak je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Žalobcovia ďalej namietali, že odvolací súd zistené skutočnosti nesprávne vyhodnotil a z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne skutkové závery a tieto po právnej stránke nesprávne posúdil. Aj v tomto prípade ide o námietky, ktoré i keby boli opodstatnené (dovolací súd sa ich dôvodnosťou nemohol zaoberať), by nezakladali procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., zakladajúcu prípustnosť ich dovolania podľa tohto ustanovenia. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu síce vecne nesprávne, no táto skutočnosť nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil ani vadu, ktorá podľa tvrdenia žalobcov mala spočívať v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 1 až 3 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne iba o základe prejednáwanej veci, odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť len o jeho základe.

Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd postupoval v súlade s týmito ustanoveniami § 157 ods. 2 a § 219 O.s.p., keď stotožniac sa so závermi súdu prvého stupňa, toto rozhodnutie potvrdil s poukazom na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré doplnil na zdôraznenie jeho správnosti. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa obsahuje všetky náležitosti, ktoré rozhodnutie musí obsahovať) v spojení s § 219 ods. 1 až 3 O.s.p. (odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, z ktorého dôvodu je postačujúce, keď odvolací súd poukáže na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, prípadne ho doplní na zdôraznenie jeho správnosti o ďalšie dôvody).

Pokiaľ dovolatelia namietajú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu neodôvodnenia právneho záveru odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že „...bola daná zodpovednosť žalovaného 1/ podľa § 420 O.z. ...“, k uvedenému dovolací súd uvádza nasledovné. Odvolací súd síce v závere svojho rozhodnutia uviedol, že bola daná zodpovednosť žalovaného 1/ podľa § 420 Občianskeho zákonníka, dovolací súd má však za to, že ide o chybu v písaní, keď odvolací súd namiesto mieneného § 427 Občianskeho zákonníka uviedol § 420 Občianskeho zákonníka. K uvedenému záveru dovolací súd dospel vzhľadom na obsah predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutí odvolacieho súdu, v ktorých odvolací súd vyslovil záväzný právny názor, ktorým bol súd prvého stupňa viazaný, ako aj vzhľadom na obsah samého napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. V tomto rozhodnutí odvolací súd poukázal jednak na svoj právny názor vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, jednak výslovne uviedol s poukazom na § 219 O.s.p., že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa. Keď sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p., zhodne so súdom prvého stupňa zodpovednosť žalovaného 1/ posudzoval podľa § 427, § 428 a § 441

Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného je zrejmé, že uvedením § 420 Občianskeho zákonníka namiesto § 427 Občianskeho zákonníka došlo k chybe v písaní. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvého stupňa aj v otázke zamietnutia žaloby voči žalovanému 2/ ako pasívne vecne nelegitimovanému, keď v čase dopravnej nehody nebol ani vodičom ani vlastníkom motorového vozidla, na ktoré správne závery súdu prvého stupňa taktiež poukázal. Pretože odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia splňa, nie je daný dôvod dovolania spočívajúci v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcov ako neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) sa dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené nemohol zaoberať, i keď nesprávne právne posúdenie veci je relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval) a dovolateľmi vytýkané nesprávne právne posúdenie by malo za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladalo by ale prípustnosť dovolania. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným a vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že im žiadne trovy tohto konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová